

A woman in a western-style outfit, including a brown hat, a tan shirt, and black gloves, is shown in profile, holding a rifle. The background is black. The title 'SENSE FEMALE' is written in large, white, serif capital letters on the right side of the image.

SENSE FEMALE

**MARION
BRUNET**

MARION BRUNET

SENSE FE NI LLEI

Fanbooks

Títol original: *Sans foi ni loi*

© Marion Brunet, 2019

© de la traducció: Oriol Vaqué Sànchez, 2021

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2021

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: febrer del 2021

ISBN: 978-84-18327-34-6

Dipòsit legal: B. 281-2021

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

La primera vegada que vaig veure l'Ab Stenson

La primera vegada que vaig veure l'Ab Stenson, li rajava sang de l'orella esquerra. La bala li hauria pogut destrossar la cara o foradar el coll, però, en comptes d'això, el xèrif només havia aconseguit deixar-la mig sorda durant unes quantes hores i amputar-li un tros d'orella.

—Dona'm aigua.

La primera vegada que em vaig trobar davant de l'Ab Stenson, la vaig obeir de seguida. Vaig continuar així, amb més o menys ganes, però aquell matí vaig córrer a omplir un gerro a l'aixeta de la cuina. No em tremolaven les mans, tot i que amb el seu fusell apuntant-me m'hauria d'haver cagat de por.

—Afanya't!

La primera vegada que vaig obeir l'Ab Stenson, no vaig veure que era bonica. De fet, no em vaig adonar que era una dona fins al cap d'una estona, perquè duia roba d'home, els cabells curts, i perquè anava tan bruta que només un home, si més no així ho pensava jo llavors, podia tenir un coll negre de greix com el seu i pols vermella a cada plec de la cara.

Em va arrabassar el gerro de les mans, es va abocar l'aigua per damunt del cap i va beure com un animal; en va vessar per tota l'entrada: uns regalims marronosos li van lliscar pel coll i van caure a terra formant petits basalls. Vaig pensar que calia netejar-ho tant sí com no abans

que arribés el meu pare. Era un pensament estrany, però el meu pare era més perillós que un fusell.

L'Ab Stenson no tenia cavall. Havia aparegut davant de la porta de casa plena de pols i de sang, i jo no l'havia sentit arribar. En canvi, vaig percebre clarament el so de les peülles dels cavalls del xèrif i dels seus ajudants tan bon punt van passar pel turó que dominava la granja. L'Ab també els va sentir.

—T'interrogaran. Queda't aquí a la veranda i parla ben alt, que et pugui sentir des de dins.

Vaig fer que sí.

Ella devia pensar que no havia quedat prou clar.

—Si els parles de mi, et foto un tret al cap.

Una fera salvatge

Són tres, davallen el turó galopant a la mateixa velocitat, tot i que és dolent per als cavalls fer-los córrer tant en una baixada; m'ho repeteix sovint el pare quan li agafo el seu per anar a la ciutat. Els barrets els tapen les cares, però els conec perfectament. Els animals bavegen una escuma verda, els flancs humits s'agiten massa. El del xèrif renilla quan li estira les regnes per fer-lo aturar davant de la veranda.

—Hola, Garrett. Que hi és el teu pare?

Faig que no amb el cap.

—Tornarà aquest vespre, ha anat a assistir un malalt.

Un dels seus ajudants, en Bill, el més jove, intenta calmar el seu cavall, que giravolta i l'obliga a girar sobre si mateix.

—Busquem una dona. Has vist algú?

—Una dona? —pregunto, i sense haver de simular la sorpresa ni res per l'estil, perquè en aquest moment encara crec que el que tinc darrere meu és un home, i el fusell d'un home.

—Sí, una dona —respon el xèrif—. Però no una com les que coneixes.

Deixa anar una riallada grollera. Llavors penso en les putes que treballen al saloon. Però de seguida deixa de riure, i començo a lligar caps.

—Quina mena de dona?

—Una fera salvatge —remuga el vell Jim, a l'esquerra del xèrif.

Em moro de ganes de girar-me per verificar-ho, fixar-me detalladament en la fugitiva que m'apunta, a qui he donat aigua fa un moment. Una dona? Una dona amb una camisa fastigosa i els cabells ensangonats, unes botes amb esperons, les mans enfosquides de durícies i de pols? Amb una veu tan greu i enrogallada? Dec fer cara d'esverat, perquè el xèrif es neguiteja.

—Ei, Garrett, estàs bé?

Responc que sí, i que no he vist ningú. Però em fa por que se'n vagin. Voldria que s'hi estiguessin una estona més, que demanessin aigua per als cavalls, per a ells. Que no em deixessin sol amb *ella*. És estrany, però el fet que sigui una dona m'espanta.

—Què ha fet aquesta dona?

—Acaba d'atracar el banc de Cody. Una autèntica mina.

—Quin aspecte té?

—Aquest —em respon el xèrif mentre allisa un cartell que m'ensenya, amb uns caràcters molt foscos damunt d'un dibuix dolent, en el qual reconec malgrat tot els trets de la meva visitant.

I el seu nom: Abigail Stenson.

No dic res més. Però no soc estúpid, si ja hi ha un avís de recerca i captura, és que és perillosa.

—Què més ha fet per valer tant?

—Ha deixat un cadàver rere seu: un empleat de la banca; el paio anava armat, s'ha volgut defensar...

—Mort a l'acte —afegeix en Bill, amb un posat fosc.

—Sí, una autèntica fera salvatge —repeteix en Jim.

Sembla que és tot el que sap dir. I escup per damunt del coll del cavall.

Començo a trobar-me malament i tinc esgarrifances a l'esquena. Sé que ella ho està sentint tot, i si se li acut desempallegar-se de nosaltres, des d'on es troba i comptant amb l'efecte sorpresa, pot fer diana.

—Així dius que no has vist ningú? —torna a preguntar el xèrif.

—No.

El miro amb insistència. Em llisquen per les temples unes gotes de suor, que m'eixugo amb el puny. Intento parlar amb els ulls, fer entendre la situació als homes de llei sense semblar un covard.

—No pateixis —deixa anar en Bill en veure'm espantat—, al capdavant no és més que una dona.

No només se'n fot de mi, a sobre no capta res, l'imbècil. Llavors aixeco lentament una mà sense deixar de mirar el xèrif i assenyalo amb el polze cap a la cuina. Tinc les dents serrades i la camisa xopa de suor a l'esquena. El xèrif em mira fixament, arrufa les celles, entretanca les parpelles, es redreça i es guarda l'avís de recerca i captura en una de les alforges, aixecant la coberta del sarró amb el revers de la mà. Fa el senyal de silenci als altres i arma calmosament la seva 22.

—Ens quedarem una estona més, ben mirat. Que podries donar aigua als cavalls, Garrett?

Avanço lentament cap a les escales de la veranda. Em ve el record de l'estiu passat clavant els llistons nous amb el pare perquè els vells estaven rosegats i la meva germana corria el risc de caure cada vegada que hi passava. El xèrif i els seus homes han baixat dels cavalls. Duen les armes a la mà; una 22 el xèrif, una winchester el vell Jim, i en Bill ha tret el seu colt, que agafa amb les dues mans. Avanço amb la certesa que dispararà i que moriré, però

no és així. Avanço i baixo els esglaons un a un, mentre els tres homes pugen. En creuar-nos, el vell Jim em dona un copet amable a l'espatlla. Li veig el rostre crispat, els plecs a la cua dels ulls, la mandíbula serrada sota la barba. Em cau bé. No ve mai a escoltar els sermons del meu pare perquè prefereix rondar pel saloon a l'hora de la missa, però sempre m'ha mostrat simpatia i ha tingut paraules amables amb mi, i la tardor passada, un dia que m'interessava per la seva winchester, em va ensenyar a desmuntar-la amb una paciència d'home gran que té els dies comptats.

Un cop trepitjo l'herba, sé que ja no soc una diana i confio en el xèrif per a la resta. Els cavalls estan dispersos pels voltants de la casa i no tinc ganes d'ocupar-me'n, de moment; espero que els homes detinguin la dona salvatge.

Una deflagració, i en Bill es desploma, arraulit sobre les cames. En Jim i el xèrif s'ajupen alhora, a banda i banda de la porta.

—Estàs atrapada, Stenson! No empitjoris les coses.

La veu del xèrif ressona, serena i brusca; hi està acostumat, però el veig inquiet. En Bill s'arrossega fins a recolzar-se a la paret, sota les finestres de la cuina. Fa ganyotes de dolor i té els pantalons bruts de sang de la cuixa al genoll.

—Surt d'aquí, mala bruixa! —brama, enfurismat pel dolor.

—Potser tens una possibilitat de salvar-te de la força si et rendeixes, tenint en compte que ets una dona —deixa anar el xèrif.

Uns segons de silenci, de temps suspès, en què tothom espera veure-la sortir amb les mans al cap, però no és així.

Amb un salt formidable, l'Abigail Stenson travessa la veranda, supera la barana amb l'agilitat d'un puma i aterra al meu costat. No tinc temps de reaccionar: m'agafa pel coll i em clava el fusell entre els omòplats per encanonar-me el clatell. En Jim i el xèrif ens tenen al seu camp de visió i apunten les armes cap a ella, però és massa tard.

Ella m'empeny cap al cavall més proper, amb el fusell plantat en tot moment a la meva esquena, i amb un gest m'ordena que reculli les regnes que s'arrosseguen per l'herba. Obeeixo. He entès que, mentre jo sigui viu, ella també ho serà, de manera que no té cap motiu per matar-me, de moment. Noto que respira amb dificultat i li sento l'olor agra i forta de suor, mentre m'agafa les regnes i estira l'appaloosa cap a ella.

—Deixa el nano, Ab! —amenança el xèrif.

L'Abigail Stenson es peta de riure darrere meu i la rialla és forta com una pedregada. Res a veure amb el riure cristal·lí de les feligreses o fins i tot de les prostitutes de Bodie; és un riure cavernós, de jugador de pòquer trampos, de vaquer.

Finalment li adreço la mirada, convençut que muntarà a la sella, esperonarà els flancs del cavall i fugirà esquivant les bales, però encara m'apunta i m'ofereix l'estrep.

—Puja.

La sang seca li forma una taca a la galta, i rere els llavis plens que no somriuen, les dents semblen ullals. Recolzo el peu a l'estrep i m'impulso cap amunt. Estranyament, poso una cura especial a mostrar que en sé, que munto bé. Potser per contrarestar l'ús de la paraula «nano» de boca del xèrif, no ho sé. És absurd, però el cas és que vull impressionar aquesta dona. Allibero l'estrep que m'ha permès seure a la sella i ella munta darrere meu. Està obliga-

da a abaixar el fusell per fer-ho, de manera que fa girar el cavall per tal que jo quedi entre ella i els representants de la llei, com a escut humà. L'animal es debat sota els nostres cossos, es rebel·la sota el pes inhabitual, sacseja el coll i intenta fer unes passes de costat, descontent.

—Ab Stenson! Si li toques un pèl al nano, ho pagaràs car, t'avisó!

Ella em falca el canó del fusell a l'aixel·la, sense ni una engruna de delicadesa, i agafa les regnes amb l'altra mà.

—Si intenteu fer qualsevol cosa, si em perseguiu, si veig l'ombra del teu barret, iaio, o la punta de la teva 22, xèrif..., el pelo. Ha quedat prou clar?

El rostre dels dos homes està crispat d'odi. A banda de patir per mi, hi endevino sobretot la humiliació, la ferida d'orgull que ella els infligeix. Jo no sento res que pugui expressar amb paraules, la meua por s'ha ofegat en la bogeria de la situació. Sento els flancs calents del cavall entre les cames, el cos de l'Ab Stenson contra l'esquena, la pessigada del canó. I, finalment, l'arrencada potent de l'animal que la Stenson acaba d'esperonar, el galop que fa que els cossos topin a cada gambada. El canó del fusell em tenalla la carn fràgil sota el braç; mossego fort.